

NECUNOSCUȚII DE GARDĂ

GEORGE CANACHE, interviu cu conf. dr. CORNELIU ZEANA
Cu o intervenție telefonică din New York de la medicul Cosmina Zeana

GC: *Despre dumneavoastră am avut prilejul să citesc câteva interviuri luate de zariști reductabili, printre care Dinu Moraru, Constantin Stan, Geo Vasile, Alexandru Trifan, de unde am aflat lucruri interesante despre medicul Corneliu Zeana. Evocați câteva date.*

CZ: Sunt armân, tatăl meu a fost un chirurg de cea mai înaltă performanță, am urmat liceul Alexandru Lahovari din Râmnicu-Vâlcea (din care am fost exmatriculat un an din cauza arestării tatei, care a devenit deținut politic), apoi Facultatea de Medicină din Cluj-Napoca pe care am terminat-o cu Diplomă de Merit.

GC: *Ați fost șef de promoție. Ce ați făcut după absolvire?*

CZ: Am cerut să fiu repartizat într-o circumscripție de categorie foarte grea, adică izolată, fără electricitate, departe de calea ferată, fără curse de autobuz, fără predecesori. O decizie, în opinia multora, bizară... Am locuit acolo, putând fi solicitat zi și noapte. M-am familiarizat cu urgențele de noapte. După 5 ani am devenit preparator universitar prin concurs la Clinica Floreasca din București. A urmat primariatul în medicina internă, apoi în cardiologie, doctoratul...

GC: *Ce înseamnă activitatea de gardă? Câte nopți de gardă ați efectuat?*

CZ: Cu cele 1.440 de nopți de gardă, se pare că dețin un record. Pe atunci, Spitalul Floreasca era singurul spital de urgență din capitală. După 1989, aproape toate spitalele mari din București au devenit de urgență. Toate au valoare echivalentă. Spitalul Floreasca activa cu foc continuu, iar majoritatea bolnavilor soseau noaptea, ziua se mai distribuiau și la alte spitale, mai existau și o serie de policlinici, în prezent desființate aproape toate. Noaptea erau foarte tensionate, iar numărul medicilor de gardă era redus la trei. În prezent, doar pe linie medicală numărul medicilor de gardă a crescut de cinci ori. În aceste gărzi se dezvoltă viteza de reacție, mai cu seamă în precizarea diagnosticului, aparatura de diagnostic era redusă, nu existau ecografe, de pildă. Responsabilitatea era uriașă, o eroare putea fi fatală. Nu aveai timp să consulți tratatele, nici măcar ghidurile.

GC: *Ce calități sunt necesare unui medic de gardă?*

CZ: În primul rând, să-și iubească profesiunea. Cu patimă. În felul acesta nu simte oboseala. În al doilea rând, să fi studiat temeinic medicina și să continue această preocupare, acordând orele necesare studiului individual, tratatelor, revistelor... În al treilea rând, să fie cât se poate de exigent cu sine însuși. Să-l preocupe greșelile. Indiferența este începutul delăsării. Să aibă spirit de echipă, de colaborare. În sfârșit, trebuie să-și îngrijească sănătatea, de care are multă nevoie. Pregătirea fizică este și ea necesară.

GC: *Sunteți membru al Uniunii Scriitorilor, al Uniunii Ziaristilor Profesioniști, al Uniunii Epigramiștilor, pregătiți o carte de publicistică, ne puteți spune ceva?*

CZ: Tensiunea acumulată îndeosebi în nopțile de gardă, cu succese dar și cu eșecuri, se cerea cumva descărcată. Eu am ales calea scrisului, stimulat și de numeroasele drame la care asistasem. Viața medicului scriitor are, cum spunea C.D. Zeletin, președintele de Onoare al Societății noastre de scriitori -medici (SMSPR), o anumită sfâșiere tensionată între cele două activități cărora li se dedică integral, iar timpul este inextensibil. Asta, în aparență, în realitate, timpul se dilată sau se contractă, nu se suprapune peste cel fizic.

GC: *Cu privire la gărzile de noapte, intercalăm înregistrarea unei discuții telefonice cu medicul Cosmina Zeana de la Universitatea Columbia din New York. Am întrebat-o cum sunt gărzile de noapte ale unui medic din SUA.*

CZ: Dacă ne referim la timpul prezent, sunt mult mai solicitante nervos decât cele din România. Am auzit, iar faptul este real, mediatizat, că un medic de undeva din estul țării dormea acasă în timp ce era de gardă iar o femeie năștea cu dificultate. Cazul a avut un final tragic. În America, acest caz s-ar fi lăsat cu destituiri sau demisii în lanț până la nivelul cel mai înalt. Așa ceva este de negândit aici. În România, Ministerul Sănătății nu exercită controale riguroase asupra activității de gardă. Nici un reprezentant nu s-a deplasat să verifice dacă medicii intră în gardă la ora fixată, sau ce fac în timpul gărzii. Liniile de gardă sunt mult mai reduse ca număr în America. Medicii sunt bine plătiți, dar nimeni nu doarme în timpul gărzii, activitatea este continuă, cronometrată și urmărită prin camere de luat vederi. Statul american nu plătește și orele de somn, cum se întâmplă în România. Exploatarea medicilor este excesivă iar aceștia dau adesea semne de epuizare nervoasă. Cel puțin la nivelul rezidenților.

Numărul liniilor de gardă este strict limitat, conform activității cronometrate, reforma Obama a atras reduceri mai cu seamă la numărul medicilor din marile clinici, în contrast cu situația din România, unde normarea pe paturi este ridicolă, ilustrează o subutilizare de proporții. Americanii sunt extrem de economi și de calculați. Repet, totul se calculează. Timpul este considerat foarte prețios și nimic nu rămâne neutilizat. Programul din marile clinici americane se termină cel devreme la orele 17, pe când în România medicii pleacă acasă cam pe la ora prânzului, iau masa acasă (un lux inexistent aici), apoi se duc și la cabinetele private, ceea ce aici este interzis. În special șefii de clinică sunt prezenți cvasipermanent în acest interval. În România, chiar și tradiționala contravizită făcută cu șeful clinicii și cohorta de rezidenți a fost dată uitării. În general vorbind, sub toate aspectele, regimul de muncă american este mult mai dur decât cel românesc.

GC: *Revenind la dumneavoastră, într-o emisiune la postul 6TV, de largă audiență pe mapamond, ați afirmat că vă iubiți țara. Ce ne puteți spune?*

CZ: Sentimentul patriotic este înrădăcinat în ființa mea. În parte, este și motivul pentru care, deși eram șef de promoție, am dorit să fiu medic într-o localitate mai năpăstuită, unde nu mai lucrase nici un medic mai înainte. Am fondat Dispensarul Medical, Casa de Nașteri, pe atunci se nășteau mulți copii... Pot spune că din același motiv am fondat, în mai 1990, Secțiunea Română a Mișcării Europene, preluând prerogativele organizației din exil, prezidată de George Ciorănescu, o mare personalitate a exilului românesc. În acest cadru, cu prilejul diverselor reuniuni internaționale, am

pledat pentru cuprinderea Republicii Moldova în Uniunea Europeană, ca o posibilă cale spre unificarea spațiului românesc.

GC: *Ce personalități ați cunoscut în Mișcarea Europeană?*

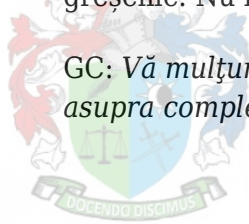
CZ: Cea mai mare parte a membrilor Parlamentului European sunt membri ai Mișcării Europene. Valery Giscard d'Estaing, fostul președinte al Franței, era, în primii ani '90, și președinte al Mișcării Europene Internaționale. Un om extraordinar, cu care am avut discuții îndelungate, mai ales la Roma, când abia fondasem structura din România. Cu cel care a devenit ulterior președintele Italiei, Giorgio Napolitano, om cu vederi comuniste (comunismul italian), am discutat ciudățenia faptului că deși România avusese circa patru milioane de membri ai partidului comunist, aceștia s-au dezis în masă după căderea regimului. Ori, după dânsul, convingerile politice sunt imuabile.

Președinți ai Mișcării Europene, pe care i-am cunoscut personal, au fost și Jose Maria Gil Robles Gil Delgado, creștin democrat, apoi Pat Cox, liberal, o personalitate care m-a impresionat puternic a fost JoLeinen, apoi Catherine Lalumiere, Rita Sussmuth, care prezida Bundesratul și care m-a invitat la Berlin, Helmut Schmid, Hans Dietrich Genschel și mulți alții. Am făcut parte din delegația Mișcării Europene la Reuniunea Transmediteraneană de la Alger, cu o largă participare europeană și, evident, a țărilor arabe, susținută de Parlamentul European și de Banca Centrală Europeană.

GC: *Care este relația dumneavoastră cu Dumnezeu?*

CZ: Sunt ortodox. Tatăl meu, înainte de a intra într-o intervenție chirurgicală dificilă, rostea o rugăciune, invoca divinitatea. Nu-l voi putea egala niciodată. Pe Dumnezeu îl rog să-mi ierte greșelile. Nu întotdeauna m-am ridicat la înălțimea misiunii ce mi-a fost încredințată.

GC: *Vă mulțumim pentru interviul acordat, cititorii revistei noastre putând astfel să-și formeze o idee asupra complexității activității unui om care salvează vieți la limita imposibilului.*

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*